

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 11Cpr/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413225562
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Fígerová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1413225562.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Janou Fígerovou v právnej veci navrhovateľa: Kancelária prezidenta Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Hodžovo nám. č. 1, IČO: 30 845 157, právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Schweighofer, advokát, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. č.2, proti odporcovi : Z. Z., X.. XX.X.XXXX, L. L., Ľ. O. Č.. X, občan SR o určenie, že pracovný pomer trvá a iné

rozhodol:

- I. Návrh sa v celom rozsahu zamietá.
- II. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom došlým na súd 23.12.2013 domáhal určenia, že pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom, založený pracovnou zmluvou z 30.9.1999 netrvá a že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania.

V dôvodoch návrhu uviedol, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa vznikol na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 30.9.1999, a to dňom 1.10.1999. Odporca bol prijatý na odbor Sekretariát prezidenta a protokol Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky a bol zaradený do funkcie hlavný radca. Pre výkon funkcie hlavný radca sa vyžadovalo splnenie kvalifikačného predpokladu vzdelania - vysokoškolské vzdelanie, pričom odporcovi bola listom zo dňa 24.1.02001 udelená výnimka zo splnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania.

Podľa ust. § 7 ods. 1 písm. b) bod 2. Zák. č. 312/2001 s účinnosťou od 1.4.2002 je Kancelária prezidenta Slovenskej republiky na účely tohto zákona služobným úradom. Odporca bol k 1.4.2002 v pracovnom pomere k služobnému úradu.

Zákon č. 312/2001 Z.z. vyžadoval ku vzniku štátnozamestnaneckého pomeru splnenie taxatívne vymenovaných predpokladov špecifikovaných v ust. § 14 ods. 1 cit. zákona.

Kvalifikačnými predpokladmi pre vykonávanie činností v odbore štátnej služby - protokol bolo dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie a odborná prax viac ako 4 roky. V danom prípade bola osobitným kvalifikačným predpokladom aj aktívna znalosť cudzieho jazyka. Podľa názoru navrhovateľa odporca neplnil k 1.4.2002 úlohy podľa cit. z ust. § 2 ods. 2 zákona o štátnej službe, nevykonával v služobnom úrade v rámci opisu príslušného štátnozamestnaneckého miesta najnáročnejšiu činnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov a preto navrhovateľ nemohol prihladať na výnimku z plnenia kvalifikačných predpokladov danú odporcovi.

Z uvedených dôvodov preto navrhovateľ nevyhovел žiadosti odporcu o prijatie do štátnej služby a listom zo dňa 11.6.2002 oznámil odporcovi skončenie pracovného pomeru zo zákona podľa ust. § 161 ods.1 1 písm. c) zákona č. 312/2001 Z.z., ku dňu 28.6.2002.

Odporca v súvislosti so skončením jeho pracovného pomeru zo zákona prevzal od navrhovateľa náhradu mzdy vo výške päťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, t.j. sumu 92.010,- Sk / 3.054,17 eur/ podľa § 161 ods. 2 zák. č. 312/2001 Z.z. a vedel, že vyplatená suma 92.000,- Sk je viazaná na skončenie pracovného pomeru.

Následne sa odporca návrhom podaným na Okresný súd Bratislava I dňa 11.9.2003 domáhal určenia, že spĺňa kvalifikačné predpoklady vzdelania pre prijatie do štátnej služby a určenia, že pracovný pomer trvá, a že stále disponuje všetkými právami a povinnosťami zamestnanca kancelárie prezidenta. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 20.4.2006 sp. zn. 15C 153/2003-78 rozhodol tak, že určil, že odporca spĺňa kvalifikačné predpoklady pre výkon štátnej funkcie v dočasnej štátnej službe podľa § 14 ods. 1 písm. a/ až h/ zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov na základe udelenej výnimky zo vzdelania podľa § 5 ods. 7 nariadenia vlády SR č. 249/1992 Zb. v súlade s § 159a ods. 1,2 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení zákona č. 143/2002. Súd vyššie uvedeným rozsudkom v časti návrhu o určenie, že pracovný pomer trvá, žalobu zamietol s odôvodnením, že takéto určenie by bolo obchádzaním zákona, nakoľko špeciálny právny predpis, Zákonník práce, presne definuje ako a v akom čase sa možno domáhať usporiadania pracovnoprávných vzťahov. Odporca, vedený právnym názorom Krajského súdu v Bratislave v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 9Co 282/2006, sa domáhal voči navrhovateľovi náhrady mzdy z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa a náhrady škody.

Navrhovateľ v dôvodoch návrhu ďalej uviedol, že skončenie pracovného pomeru odporcu u navrhovateľa zo zákona, dané mu listom navrhovateľa označeným ako Oznámenie o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2002 ako zrušovacieho prejavu navrhovateľa k pracovnému pomeru odporcu založeného pracovnou zmluvou zo dňa 30.9.1999, odporca doposiaľ nenapadol na súde a nedomáhal sa vyslovenia jeho neplatnosti.

Doposiaľ sa nevykonalo v žiadnom súdnom konaní ani riadne dokazovanie pre posúdenie neplatnosti Oznámenia o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2002 a skončenia pracovného pomeru odporcu zo zákona; nedošlo ani ku vysporiadaniu sa s vyplatením náhrady mzdy odporcovi a jej prevzatia odporcom podľa § 161 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. - ako súhlasom odporcu so skončením pracovného pomeru, ani s preplatením náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku.

Navrhovateľ doručil odporcovi Oznámenie o skončení pracovného pomeru dňa 19.6.2002. Zákoná dvojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru zo zákona Oznámením o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2008, doručeným odporcovi dňa 19.6.2002, uplynula odporcovi dňa 19.8.2002.

Odporca nepodal do 19.8.2002 na príslušný súd žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Odporca až dňa 11.9.2003 podal žalobu o určenie, že spĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon štátnej služby a na určenie, že pracovný pomer trvá, avšak časť jeho návrhu bola súdom zamietnutá. Podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky sa v konaní o žalobe, že pracovný pomer trvá a náhradu mzdy, súd sa obmedzí len na zistenie, či tu právny titul rozviazania pracovného pomeru existuje; nemôže skúmať jeho platnosť či neplatnosť.

Odporca teda sám svojou nečinnosťou spôsobil stav, že o platnosti, resp. neplatnosti Oznámenia o skončení pracovného pomeru súdy nerozhodovali, a ani rozhodovať nemohli, nakoľko navrhovateľ bol tým subjektom, ktorý skončil pracovný pomer s odporcom, nemal právny dôvod ani titul na podávanie žaloby o určenie jeho neplatnosti.

Na základe žaloby odporcu o náhradu mzdy súdy posudzovali ako predbežnú otázku - existenciu pracovného pomeru a bez ďalšieho, ako predbežnú otázku posúdili a vyslovili právny záver, že pracovný pomer trvá, na základe čoho priznali odporcovi náhradu mzdy. Výroky vyššie cit. rozsudkov súdov v jednej časti výroku určili, že navrhovateľ spĺňa kvalifikačné predpoklady vzdelania podľa zákona č. 312/2001 Z.z. pre vstup do štátnej služby; v časti nároku na určenie, že pracovný pomer trvá, však súdy návrh navrhovateľa zamietli. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na takéto určenie nie je daný naliehavý právny záujem, pretože pracovný pomer nezanikol a navrhovateľ sa môže domáhať náhrady mzdy. Závazným totiž môže byť iba výrok súdneho rozhodnutia, nie jeho odôvodnenie.

Z toho dôvodu, že odporca zmeškal lehotu na podanie žaloby na vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dané mu Oznámením o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2002, teda, že pracovný pomer netrvá.

Podľa názoru navrhovateľa, je však pre zachovanie právnej istoty účastníkov konania a zabezpečenie kontinuity prípadných ďalších súdnych rozhodnutí (či už o náhrade mzdy, alebo o iných nárokoch) nevyhnutné, aby súd právoplatným rozsudkom vysloveným na základe riadne vykonaného dokazovania, skúmania a prejednávania podstatných skutkových okolností, na základe riadne vedeného súdneho postupu podľa Občianskeho súdneho poriadku rozhodol o tom, či tu pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom je alebo nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené má navrhovateľ za to, že pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom, založený pracovnou zmluvou zo dňa 30.9.1999 neexistuje, teda pracovný pomer netrvá, a to z dôvodov :

- Jeho skončenia navrhovateľom Oznámením o skončení pracovného pomeru listom zo dňa 11.6.2002, doručeným odporcovi dňa 19.6.2002,
- Nepodania žaloby odporcom o neplatné skončenie pracovného pomeru v zákonnej lehote, resp. zmeškania lehoty na podanie predmetnej žaloby,
- Neexistencie právoplatného rozsudku súdu určujúceho, že skončenie pracovného pomeru dané odporcovi Oznámením o skončení pracovného pomeru listom zo dňa 11.6.2002, doručeným odporcovi dňa 19.6.2002 je neplatné,
- Absencie záväznosti odôvodnení rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15C 153/2003 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 66/09-126 v konaní o náhradu mzdy.

Naliehavý právny záujem navrhovateľa, v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP na tom, aby súd určil, že tu pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom nie je, preukazuje navrhovateľ predovšetkým tou skutočnosťou že odporca sa domáha voči navrhovateľovi náhrady mzdy z dôvodov prekážok na strane navrhovateľa ako zamestnávateľa, pričom však existenciu prekážok navrhovateľa ako zamestnávateľa, pričom však existenciu prekážok na strane zamestnávateľa nezavinil navrhovateľ. Navrhovateľ urobil jednostranný zákonný zrušujúci úkon smerom ku pracovnému pomeru odporcu a tento úkon nebol žiadnym súdnym rozhodnutím vyslovený za neplatný. Neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré by určovalo, že došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru na základe Oznámenia o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2002.

Vzhľadom na situáciu, že pri neexistencii rozsudku, ktorým by bolo výslovne určené neplatné skončenie pracovného pomeru, súd priznal odporcovi náhradu mzdy pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa (konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. sp. zn. 21C 118/2007), pričom odporca sa domáha ďalšej náhrady mzdy (prebiehajúce konanie 12 Cpr 10/2012), tá situácie, keď sa na odporcov návrh vykonáva exekúcia na majetok navrhovateľa a hrozí výkon ďalšej exekúcie, keď odporca nespĺňa zákonom ustanovenú podmienku ukončenia vysokoškolského štúdia a nie je možné ho zaradiť do pracovného vzťahu a prideliť mu pracovné miesto podľa zákona o štátnej službe je nevyhnutné, aby súd právoplatným rozsudkom rozhodol o tom, či tu pracovnoprávny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom je alebo nie je a posúdil zánik pracovného pomeru zo zákona.

Podľa názoru navrhovateľa je dôležité určiť, že pracovný pomer u odporcu netrvá, nakoľko je táto skutočnosť rozhodujúcou aj pri plnení si povinností, odvodov sociálneho poistenia voči Sociálnej poisťovni. Ďalšou skutočnosťou preukazujúcou naliehavý právny záujem je, že odporca prevzal od navrhovateľa náhradu mzdy vo výške päťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku v sume 92.010,- Sk /3.054,17 eur/ podľa § 161 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. a týmto konaním vyslovil konkludentný súhlas so skončením pracovného pomeru podľa ust. §161 ods. 1 písm. c/ zákona č. 312/2001 Z.z.. Navrhovateľ za daných okolností, keď pracovný pomer s odporcom skončil on, nemá možnosť podať žalobu o neplatné skončenie pracovného pomeru.

Odporca v písomnom vyjadrení žiadal návrh zamietnuť. Uviedol, že podaný návrh je ďalším pokusom navrhovateľa, ako oddialiť plnenie, na ktoré bol navrhovateľ zaviazaný.

V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 9Co 282/2006 súd preskúmaval Oznámenie Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky o skončení pracovného pomeru, ktoré bolo vyhotovené v roku 2002, a nebolo datované. Dospel k záveru, že uvedené oznámenie bolo vecne neopodstatnené, zmätočné, nebolo vykonané v súlade s ust. §161 zák. č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a nepredstavovalo ani inú formu skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce platného do 31.3.2002, zaslaného počas práceneschopnosti a určil, že odporca spĺňa predpoklady pre výkon štátnej služby. Návrh odporcu na určenie, že pracovný pomer trvá súd zamietol podľa odôvodnenia Krajského

súdu preto, lebo dospel k záveru, že na takomto určovacom výroku nemá odporca naliehavý právny záujem, keďže má možnosť domáhať sa voči zamestnávateľovi plnenia.

Otázka trvania pracovného pomeru bola predmetom konania sp. zn. 21C 118/2007 vedeného na Okresnom súde Bratislava I a bola vyriešená v jeho prospech. Je právne bezvýznamné, že predmetom výroku rozhodnutia nebol výslovne výrok, že pracovný pomer u odporcu trvá. Predmetom výroku bol záväzok zamestnávateľa zaplatiť odporcovi náhradu mzdy za obdobie od 1.9.2002 do 31.10.2008 na tom základe, že pracovný pomer neskončil, trvá a zamestnávateľ vytvára prekážku v práci.

Vzhľadom k tomu, že otázka trvania pracovného pomeru v období od 1.9.2002 do 31.10.2008 bola posudzovaná a rozhodnutá v konaní 21C 118/2007, rovnako i právny úkon „Oznámenie o skončení pracovného pomeru“, ide o vec právoplatne rozhodnutú a otázka „platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe oznámenia Kancelárie z roku 2002“ nemôže byť znova predmetom posudzovania v tomto konaní. Ide o res iudicata.

Navrhovateľ v súvislosti s existujúcim sporom podal :

-podnet na Generálnu prokuratúru na podanie mimoriadneho dovolania, (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Cdo 5/2010),

-návrh na obnovu konania, (sp. zn. 10C 226/2012 OS Bratislava I),

-a vznáša neopodstatnené námietky aj v prebiehajúcom exekučnom konaní (sp. zn. 3 Ex 362/2013 OS Bratislava I)

V exekučnom konaní sa navrhovateľ ako povinný bráni, že proti nemu nie je možné viesť exekúciu. Po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia 21C 118/2007 prejavil odporca viackrát vôľu sa mimosúdne dohodnúť. Bol ochotný pristúpiť aj na skončenie pracovného pomeru dohodou za predpokladu, že navrhovateľ svoje podližnosti voči nemu uhradí. Keďže navrhovateľ odmietol plniť, podal návrh na obnovu konania, bol odporca nútený uplatniť v súdnom konaní mzdový nárok za ďalšie obdobie.

Navrhovateľ na pojednávaní dňa 15.12.2015 navrhol zmenu žalobného návrhu na určenie, že :

„Pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom, založený pracovnou zmluvou z 30.9.1999 netrvá, lebo zanikol zo zákona, alternatívne, aby súd rozhodol podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby odporcu ďalej zamestnával.“

K dôvodom zmeny žalobného návrhu navrhovateľ uviedol, že do 31.3.2002 úlohy navrhovateľa plnili zamestnanci v pracovnoprávnom vzťahu podľa zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce a od 1.4.2002 podľa zákona č. 311/2011 Z.z. Zákonníka práce.

Po 1.4.2002 úlohy boli všetky pracovnoprávne vzťahy u navrhovateľa pretransformované do štátnej služby, resp. verejnej služby. Vytvorené boli štátnozamestnanecké miesta s príslušnými opismi činností štátnozamestnaneckých miest a pracovné miesta pri výkone práce vo verejnom záujme s náplňami práce pri výkone práce vo verejnom záujme. Zrušený bol zároveň aj systém odmeňovania zamestnancov podľa zákona č. 143/1992 Zb. o plate a odmene za pracovnú pohotovosť v rozpočtových a v niektorých ďalších organizáciách a orgánoch.

Úlohy navrhovateľa spojené s výkonom funkcie prezidenta vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, s politickou a verejnou činnosťou prezidenta plnia výlučne štátni zamestnanci (od 1.4.2002 do 31.10.2009) podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a od 1.11.2009 podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) a zamestnanci pri výkone práce vo verejnom záujme (od 1.4.2004 do 31.12.2003 podľa zákona č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe v znení neskorších predpisov a od 1.1.2004 podľa zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov).

U navrhovateľa od 1.4.2002 nie je zo zákona vytvorené žiadne pracovné miesto, kde by zamestnanec vykonával prácu v pracovnoprávnom vzťahu, na ktorý by sa vzťahoval zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce.

Pracovné zaradenie odporcu u navrhovateľa nie je možné ani podľa zákonov o štátnej službe a verejnej službe (podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákona č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe v znení neskorších predpisov, zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov).

Podľa ust. § 159a ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 25.4.2002 : Zamestnancovi, u ktorého sa postupuje podľa § 154 alebo § 155 a ktorému zamestnávateľ v čase pred 1.4.2002 udelil podľa osobitého predpisu výnimku z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania, na účely tohto zákona zostáva táto výnimka zachovaná a § 14 ods. 3 písm. a/ sa po 1.4.2002 u neho neuplatní. To platí, ak štátny zamestnanec v služobnom úrade v rámci opisu činností príslušného štátnozamestnaneckého miesta vykonáva najnáročnejšiu činnosť, ktorá má rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť ním vykonávaná pred 1.4.2002 a na jej vykonávanie nespĺňal ustanovený kvalifikačný predpoklad vzdelania podľa §14.

Podľa ust. § 159a ods. 2 cit. zákona: Štátny zamestnanec, u ktorého sa postupuje podľa odseku 1 a ktorý do 31.3.2002 dosiahol menej ako 50 rokov veku, je povinný najneskôr do 31.12.2005 začať štúdium, ktorého absolvovaním si doplní kvalifikačný predpoklad vzdelania ustanovený pre funkciu, do ktorej je vymenovaný; toto štúdium musí absolvovať najneskôr do 31.12.2010. služobný úrad štátnemu zamestnancovi po úspešnom absolvovaní štúdia prehodnotí započítanú prax podľa § 81.

Podľa odseku 3: Štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca sa skončí najneskôr 31.12.2005, ak nezačne štúdium podľa odseku 2, alebo najneskôr 31.12.2010, ak úspešne neabsolvuje štúdium podľa odseku 2.

Podľa ust. § 135 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov : Štátny zamestnanec, ktorý podľa predpisov platných do 31.10.2009 začal štúdium, ktorým si dopĺňa kvalifikačný predpoklad vzdelania ustanovený pre funkciu, do ktorej je vymenovaný, je povinný úspešne skončiť štúdium najneskôr do 31.12.2010.

Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že odporca bol síce prijatý na štúdium na Fakulte manažmentu Univerzity Komenského v Bratislave, avšak dňom 3.3.2003 bolo štúdium odporcu ukončené z dôvodu jeho vylúčenia pre neprospech. Odporca neukončil vysokoškolské štúdium v zákonom požadovanej dobe do 31.12.2010. Preto odporca, aj keď mu bola udelená výnimka kvalifikačného predpokladu vzdelania, tento predpoklad podľa platných a účinných predpisov nespĺňa. Z uvedeného mu vyplýva, že ak by aj vznikol odporcovi štátnozamestnanecký pomer sú tu dané podmienky pre jeho zánik podľa § 159 ods. 1,3 zák. č. 312/2001 Z.z., ku 31.12.2005, alebo podľa § 135 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z.z. najneskôr ku 31.12.2010 z dôvodu neabsolvovania štúdia, ktorým si mal odporca doplniť vysokoškolské vzdelanie. V ostatnom v dôvodoch zotrval na pôvodnom návrhu, aj pokiaľ sa jedná o preukazovanie naliehavého právneho záujmu na danom určení.

Ku alternatívnemu petitu navrhovateľ uviedol, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa zanikol a preto nemá navrhovateľ povinnosti zamestnávateľa voči odporcovi. Neexistuje žiaden právny dôvod, aby navrhovateľ zamestnával odporcu, prideloval mu prácu, preto nemôžu existovať prekážka v práci na strane navrhovateľa ako zamestnávateľa, podľa ktorého ust. § 142 ods. 3 ZP si odporca opakovane voči navrhovateľovi uplatňuje náhradu mzdy. Vzhľadom na nemožnosť zaradenia odporcu do práce u navrhovateľa, vzhľadom na odporcom zavinený zánik platnosti výnimky z plnenia kvalifikačného predpokladu pre výkon štátnej služby pre nesplnenie jeho povinnosti doplnenia vzdelania štúdiom na vysokej škole do 31.12.2010 s čím zákon spája zánik štátnozamestnaneckého pomeru, vzhľadom na to, že odporca v súvislosti so skončením jeho pracovného pomeru prevzal od navrhovateľa odstupné, nie je možné od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby odporcu ďalej zamestnával.

Súd zmenu žalobného návrhu na danom pojednávaní pripustil.

Odporca vo vyjadrení ku zmenenému návrhu žiadal zmenený návrh zamietnuť. Pri prvej časti žalobného návrhu z dôvodov nedostatku naliehavého právneho záujmu na danom určení, lebo táto otázka bola riešená v konaní, kde sa riešili mzdové nároky odporcu. Poukázal, že odporca nebol nikdy poňatý do štátnozamestnaneckého pomeru, jeho vzťah ku navrhovateľovi sa rieši podľa predpisov Zákonníka práce, preto dôvody uvádzané navrhovateľom neobstoja. Pokiaľ sa jedná o alternatívny petít uviedol,

že tento by nemal byť podľa neho predmetom tohto konania, ale mal by sa riešiť v konaní o mzdových nárokoch.

Na takomto určení navrhovateľ tiež nepreukázal právny záujem.

Navrhovateľ na pojednávaní dňa 29.1.2016 navrhol zmenu žalobného návrhu - jeho upresnenie v časti týkajúcej sa dátumu skončenia pracovného pomeru v znení :

„Pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom, založený pracovnou zmluvou z 30.9.1999 netrvá, lebo zanikol zo zákona na základe Oznámenia o skončení pracovného pomeru zo dňa 1.1.2002 doručeného dňa 28.6.2002, eventuálne, lebo zanikol zo zákona ku dňu 31.12.2005, resp. ku dňu 31.12.2010 podľa § 159a ods. 1,2,3 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov, alternatívne, aby súd rozhodol podľa § 79 ods. 1 Zák. práce, že nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby odporcu ďalej zamestnával.“

V dôvodoch zmeny - upresnenia odkázal na doterajšie podania a dôvody.

Odporca ku zmene - upresneniu návrhu nemal námietky, pridržel sa tiež doterajších prednesov.

Súd na pojednávaní dňa 29.1.2016 v danom znení zmenu - upresnenie návrhu pripustil.

Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi v kópii : pracovná náplň odporcu, opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta, oznámenie o skončení pracovného pomeru, rozsudkami súdov prvého a druhého stupňa vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C 153/2003, sp. zn. 21C 118/2007, Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 5/2010, Uznesením Okresného súdu Bratislava I vo veci 12 Cpr 10/2012 z 8.4.2015, ktorým bolo uvedené konanie prerušené do skončenia konania vedeného na Okresnom súde sp. zn. 11Cpr 5/2013, Uznesením Okresného súdu Bratislava I vo veci sp.zn. 10C 226/2012 o návrhu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I, potvrdením UK v Bratislave, listom odporcu navrhovateľovi, upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny, návrh na okamžité zrušenie pracovného pomeru odporcu, pracovné hodnotenie odporcu, vypočul odporcu ako účastníka konania.

Odporca vo výpovedi ako účastník konania uviedol, že s návrhom nesúhlasí z dôvodu ako sa vyjadril. Od roku 1999 je zamestnancom navrhovateľa. Oznámenie navrhovateľa si Prebral s tým, že sa dopytoval na situáciu ako to riešiť, avšak navrhovateľ trvá na tomto oznámení. Po ukončení práceneschopnosti odporca chodil do kancelárie zisťovať. Po rozhodnutiach súdov bolo ustálené, že jeho pracovný pomer trvá, nedošlo ku ukončeniu pracovného pomeru podľa zákonníka práce a nestal sa ani štátnym zamestnancom.

Uvedené oznámenie nespĺňalo podľa neho náležitosti riadneho skončenia pracovného pomeru, to konštatovali súdy a preto ani nepodal žiaden návrh v tejto skutočnosti, bolo to neurčité, bez mena, komu je určené, bez dátumu. Pokiaľ aj dosiahol rozhodnutie súdu, že spĺňa predpoklady pre výkon funkcie, nestal sa štátnym zamestnancom. Zamestnávateľ túto situáciu ďalej neriešil, navrhovateľa ďalej ani nemal motiváciu pokračovať v štúdiu, bol síce prijatý, na žiadnej skúške nebol a nemal ani index.

Situácia trvá 13 rokov, bráni mu zamestnať sa. Nemá vysporiadaný svoj vzťah k zamestnávateľovi, ale nebráni sa k dohode. Vec má dosah aj na jeho dôchodkové záležitosti, nakoľko toto vychádza z údajov, ktoré sú poskytované, pričom on tam má údaje naposledy spred 13 rokov a nie je zrejmé, že z čoho sa mu bude rátať dôchodok.

V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním - listinnými dôkazmi preukázané, že odporca pracoval u navrhovateľa ako hlavný radca na odbore zahraničných vzťahov a protokolu podľa pracovnej zmluvy z 30.9.1999. po prijatí zákona č. 312/2001 Z.z. listom z 23.4.2002, doručeným navrhovateľovi 23.4.2002 požiadal odporca o prijatie do štátnej služby. Navrhovateľ mu listom z 11.6.2002 č. 1954/2002-1 o.i. oznámil, že jeho žiadosti o prijatie do štátnej služby nevyhovuje a jeho pracovný pomer sa skončí podľa § 161 ods. 1 písm. c) zák. č. 312/2001 Z.z. dňom 28.6.2002. uvedené navrhovateľ odôvodnil tým,

že odporca nespĺňa kvalifikačné predpoklady pre výkon štátnej služby (§14 ods. 3 písm a/ zák. č. 312/2001 Z.z.). navrhovateľ podal na Okresný súd Bratislava I návrh o určenie, že spĺňa predpoklady pre výkon štátnej funkcie v dočasnej štátnej službe a že jeho pracovný pomer u navrhovateľa naďalej trvá. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20.4.2006 č.k. 15C 153/2003-78 určil, že odporca spĺňa

predpoklady pre výkon štátnej funkcie v dočasnej štátnej službe podľa § 14 ods. 1 písm. a/ až h/ zák. č. 312/2001 Z.z. a v časti určenia, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa trvá, návrh zamietol. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26.4.2007 č.k. 9 Co 282/06-95 uvedený rozsudok v napadnutej časti, ktorou bol návrh zamietnutý potvrdil. V odôvodnení rozsudku Krajský súd uviedol, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa nebol skončený ani podľa zák. č. 312/2001 Z.z., ani podľa Zákonníka práce v znení účinnom do 31.3.2002 a jeho pracovný pomer u navrhovateľa teda naďalej trvá. Podľa názoru Krajského súdu sa odporca namiesto určenia trvania pracovného pomeru mal domáhať plnenia podľa § 80 písm. b/ OSP a to náhrady mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 130 Zákonníka práce v znení platnom do 31.3.2002.

Rozsudkom Okresného súdu v Bratislave I č.k. 21C 118/2007-74 z 9.12.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co 66/2009-127 z 5.11.2009 o návrhu navrhovateľa Z. Z. proti odporcovi Kancelária prezidenta Slovenskej republiky o zaplatenie náhrady mzdy v sume 1.628.000,- Sk s prísl. a ďalšie, bola o.i. uložená Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky povinnosť zaplatiť odporcovi sumu 1.513,300,- Sk s prísl. náhradu mzdy za obdobie od 1.9.2002 do 31.10.2008.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Cdo 5 /2010 z 28.6.2012 bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5.11.2009 sp.zn. 6Co 66/2009 o náhradu mzdy.

Na Okresnom súde Bratislava I je vedené konanie vo veci sp. zn. 12 Cpr 10/2012 Z. Z. ako navrhovateľom proti Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky ako odporcovi o zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2008 do 31.12.2012. Konanie je prerušený uznesením súdu z 8.4.2015 do právoplatného skončenia konania 11 Cpr 5/2013, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV.

Podľa § 80 c) OSP, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä c) o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Predpokladom úspešnosti žaloby na určenie je vecná legitímácia, t.j. hmotnoprávny stav, ktorý zakladá žalovateľnosť nároku. Na podanie určovacej žaloby je vecne legitimovaný predovšetkým účastník právneho vzťahu, o ktorý právny vzťah k žalobe ide. V prejednávanej veci sú týmito vecne legitimovanými účastníkmi - navrhovateľ aj odporca, ktorí boli účastníkmi právneho vzťahu založeného pracovnou zmluvou dňa 30.9.1999, dňom 1.10.1999. Ďalším predpokladom úspešnosti určovacej žaloby je existencia naliehavého právneho záujmu na danom určení. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení bude daný spravidla vtedy, ak by bez tohto určenia bolo žalované právo ohrozené, alebo ak by bez tohto určenia sa stalo jeho právne postavenie neistým. Určovacia žaloba spravidla nebude opodstatnená čo do naliehavého právneho záujmu, keď možno žalovať priamo na splnenie povinnosti podľa § 80b) OSP. Určovacia žaloba á preventívny charakter, bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva nedošlo. Pretože ak bolo porušenie subjektívneho práva dokonané, možno spravidla žalovať priamo na plnenie a v takých prípadoch nebude daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Aj v takýchto prípadoch však bude daný naliehavý právny záujem na určení spravidla vtedy, ak určovacia žaloba vytvorí právny základ medzi účastníkmi a tak naplní svoj preventívny charakter a cieľ, zabráni ďalším prípadným sporom medzi účastníkmi. O taký prípad ide podľa názoru súdu v danej veci.

Navrhovateľ argumentoval naliehavý právny záujem na určení v prvej časti žalobného petitu, že : Pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom, založený pracovnou zmluvou z 30.9.1999 netrvá, lebo zanikol zo zákona na základe Oznámenia o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.6.2002, doručeného dňa 28.6.2002, eventuálne, lebo zanikol zo zákona ku dňu 31.12.2005, resp. ku dňu 31.12.2010 podľa § 159 a) ods. 1,2,3 zák. č. 312/2001 Z.z.

o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov, predovšetkým tým, že odporca sa opakovane domáha voči navrhovateľovi náhrady mzdy z dôvodov prekážok na strane navrhovateľa ako zamestnávateľa, pričom existenciu prekážok na strane navrhovateľa ako zamestnávateľa, navrhovateľ nezavinil. Ďalej uvádza, že úkon smerujúci k ukončeniu pracovného pomeru odporcu nebol žiadnym súdom meritórne riešený, neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré by určovalo, že došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru na základe Oznámenia navrhovateľa o skončení pracovného pomeru. Táto skutočnosť je pritom rozhodujúcou aj pri plnení si povinností navrhovateľa - napr. odvodov do

Sociálnej poisťovne. Naviac navrhovateľ za okolností, keď pracovný pomer s odporcom skončil on, nemá možnosť podať žalobu o neplatnom skončení pracovného pomeru, návrh odporcu týkajúci sa časti, že pracovný pomer nikdy nebol skončený právoplatne a že ďalej trvá, bol súdom zamietnutý pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Odporca naviac prevzal odstupné, aj preplatok náhrady mzdy a to v súvislosti so skončením pracovného pomeru. Súdy v konaní a rozhodovaní o nárokoch odporcu na náhradu jeho mzdy vychádzajú len zo

zistenia, či tu právny vzťah medzi účastníkmi je alebo nie je, a neskúmajú jeho platnosť, túto otázku si riešia len ako predbežnú.

Odporca odmietol nedostatok naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na danom určení, keď v danej veci okresný súd v už jednom konaní návrh na určenie, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa trvá zamietol práve pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, a uviedol, že odporca sa môže nárokov domáhať podaním návrhu na plnenie.

Súd po posúdení vyššie uvedených argumentov súd dospel k záveru, že navrhovateľ má naliehavý právny záujem na uvedenom určení. Odporca v konaní 15 C 158/03 naliehavý právny záujem na tom, že jeho pracovný pomer trvá odôvodňoval tým, že sa domáhal nástupu do zamestnania, čo mu zamestnávateľ odmietol, domáhal sa pridelovania práce, a táto mu nebola pridelená.

Navrhovateľ v prejednávanej veci existenciu naliehavého právneho záujmu v tomto konaní odôvodnil dôvodmi, ktoré v konaní 15 C 158/2003 neboli uvádzané. Naviac medzi účastníkmi je vedených niekoľko sporových konaní, a určovacia žaloba vytvorí právny základ medzi účastníkmi a tak naplní svoj preventívny charakter a cieľ, zabráni ďalším prípadným sporom medzi účastníkmi.

Súd preto v danej veci následne posudzoval platnosť listiny vydanej navrhovateľom, Oznámenie o skončení pracovného pomeru z 11.6.2002, t.j., či na základe listu navrhovateľa z 11.6.2002 podľa jeho obsahu došlo ku skončeniu pracovného pomeru odporcu a kedy podľa žalobného petitu navrhovateľa.

Navrhovateľ v dôvodoch u vedených v písomných doplňujúcich podaniach z 14.12.2015, 18.1.2016 trval na tom, že listina Oznámenie o skončení pracovného pomeru z 11.6.2002, doručená odporcovi 28.6.2002 je platná, lebo je dostatočne určitá, nakoľko je v jej nadpise uvedené: „Oznámenie o skončení pracovného pomeru“, pričom z jej obsahu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ touto listinou ukončuje pracovný pomer s odporcom, ku dňu 28.6.2002. Zdôraznil, že Oznámenie o skončení pracovného pomeru je jednoznačným prejavom vôle navrhovateľa smerujúcim k zrušeniu pracovnoprávneho vzťahu s odporcom ako svojim zamestnancom, čo vyplýva tak z jeho samotného názvu, ako aj z jeho obsahu. Oznámenie o skončení pracovného pomeru bolo odporcovi oznámené jeho doručením poštovým doručovateľom do vlastných rúk odporcu.

Trval na tom, že odporca, pokiaľ považoval skončenie jeho pracovného pomeru u navrhovateľa predmetným písomným Oznámením o skončení pracovného pomeru za neplatné, a trval na ďalšom zamestnávaní u navrhovateľa, mal využiť svoje právo podať v zmysle ust. § 64 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, žalobu na súd na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v prekluzívnej dvojmesačnej lehote, čo odporca neurobil.

Z následných písomných podaní odporcu, po doručení Oznámenia o skončení pracovného pomeru, ako aj z jeho následného konania pritom navrhovateľovi jednoznačne vyplýva, že odporca si bol vedomý tej skutočnosti, že s ním zamestnávateľ ukončil pracovný pomer. Vyplýva to z jeho korešpondencie (list zo dňa 16.7.2002), právnych krokov (ukončenie štúdia na vysokej škole), ako aj z konkludentného prijatia a ponechania si náhrady mzdy (odstupného), ktoré mu bolo vyplatené v súvislosti so skončením pracovného pomeru. Vzhľadom na to, že odporca vedel, ako postupovať po doručení Oznámenia o skončení pracovného pomeru, keď odpovedal navrhovateľovi listom zo dňa 11.7.2002. že trvá na ďalšom zamestnávaní, vedel a musel vedieť aj to, ako postupovať v prípade, že mu zamestnávateľ neumožní pokračovať v práci, a teda, že je nutné podať žalobu o neplatné skončenie pracovného pomeru.

Zdôraznil, že odporca prijal od navrhovateľa súvislosti so skončením pracovného pomeru odstupné vo výške 3.054.17 eur a preplatok náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku na zotavenie. Za absolútne účelové a špekulatívne považoval tvrdenie odporcu, že toto odstupné ostalo bez zásahu do jeho výšky a že toto vráti navrhovateľovi po doriešení jeho prípadu, ako tvrdí vo svojom liste zo dňa 16.7.2002, resp. po vyplatení mzdy, ako tvrdí v tomto súdnom konaní.

Súd zhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na to, čo vyšlo dokazovaním najavo a dospel k záveru, že návrhu nie je možné v danej časti vyhovieť.

V prejednávanej veci navrhovateľ oznámil odporcovi listom z 11.6.2002, že nevyhovuje jeho žiadosti z 23.4.2002 o prijatie do štátnej služby z dôvodu, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady vzdelania a zároveň mu oznámil, že pracovný pomer končí v zmysle zákona o štátnej službe (§161 ods. 1, písm. c/) dňom 28.6.2002.

Odporca už v liste adresovanom navrhovateľovi z 16.7.2012 o.i., výslovnej uviedol, že ak sa má dané oznámenie vzťahovať na jeho pracovný pomer v Oznámení o skončení pracovného pomeru mu chýbajú základné náležitosti oznámenia, a to meno, s kým, aký dôvod, prečo, preto trvá na tom, že jeho pracovný pomer nebol ukončený. V bode 3. uvedeného listu odporca reaguje aj na prevedenie sumy päťnásobku mesačného zárobku na účet v tom zmysle, že táto suma bude vrátená navrhovateľovi po doriešení veci.

Podľa § 161 ods. 1 zákona o štátnej službe, pracovný pomer zamestnanca sa skončí najneskôr do šiestich mesiacov od 1. apríla 2002, ak

- a/ nepožiadala o prijatie do dočasnej štátnej služby,
- a) nepožiadala o prijatie do prípravnej štátnej služby,
- b) nespĺňa predpoklady ustanovené v § 14 ods. 1 písm. a) až h),
- c) odmietne zložiť sľub, alebo zloží sľub s výhradou, alebo ak nepríde na zloženie sľubu bez písomného ospravedlnenia doručenému úradu, alebo
- d) do 30.4.2002 dovŕšil vek 65 rokov.

Vyššie uvedené ustanovenie Zákona o štátnej službe upravuje skončenie pracovného pomeru zamestnancov, ktorí nespĺnili podmienky uvedené v písm. a/ až e/. Pracovný pomer týchto zamestnancov sa skončil zo zákona najneskôr 1.10.2002. Ak by teda odporca nespĺňal predpoklady pre výkon štátnej služby stanovené § 14 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z., podľa § 161 ods. 1 písm. c/ cit. zák., jeho pracovný pomer by sa skončil dňom 1.10.2002. Pretože právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava I bolo určené, že odporca spĺňa predpoklady pre výkon štátnej funkcie v dočasnej štátnej službe, nemohlo tak dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru odporcu u navrhovateľa podľa § 161 ods. 1 písm. c/ cit. Zák. k 1.10.2002. Odporcovi však následne nevznikol ani štátnozamestnanecký pomer, pretože nebola splnená podmienka - a to, rozhodnutie o vymenovaní a zloženie sľubu odporcom. Vyplývalo to aj z výpovede odporcu. Z uvedeného potom vychádza, že pracovný pomer odporcu - zamestnanca, ktorému nevznikol štátnozamestnanecký pomer podľa zákona o štátnej službe, sa spravoval predpismi platnými do 31.3.2002 (§ 162 zákona o štátnej službe), teda zákonom č. 65/1965 Zb. v znení do 31.3.2002 - Zákonník práce. To znamená, že pracovný pomer takéhoto zamestnanca sa mohol skončiť len niektorým zo spôsobov uvedených v § 42 ods. 1 Zákonníka práce, teda výpoveďou, dohodou, resp. okamžitým zrušením.

Ku skončeniu pracovného pomeru dohodou, ani konkludentnou, medzi účastníkmi nedošlo. Toto účastníci ani netvrdili, a vyplýva to podporne aj z korešpondencie odporcu zaslanej navrhovateľovi - list z 16.7.2002, aj z podanej žaloby odporcu na okresný súd o určenie, že pracovný pomer trvá. K otázke prevzatia sumy odporcom titulom odstupného sa odporca vyjadril už v liste adresovanom navrhovateľovi zo 16.7.2002.

Podľa § 240 ods. 3 Zákona č. 65/1965 Zb., prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá pravidlám slušnosti a občianskeho spolužitia.

Podľa § 64 zákona č. 65/1965 Zb., neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe, alebo dohodou môže tak zamestnávateľ, ako aj zamestnanec uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním.

Skončiť pracovný pomer zamestnanca možno na základe jednostranného právneho úkonu navrhovateľa - zamestnávateľa, bolo možno na základe výpovede, alebo okamžitým zrušením odporcovi.

Zo zrušovacieho prejavu zamestnávateľa musí byť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu (§ 240 ods. 3 Zákonníka práce) dostatočne zrejmé, ktorý z výpovedných dôvodov zamestnávateľ vo výpovedi uplatnil, resp., ktorá skutková podstata okamžitého zrušenia pracovného pomeru bola uplatnená, ďalej, z čoho ich zamestnávateľ vyvodzuje, a čo bude predmetom dokazovania v prípadnom spore o neplatnosť výpovede, resp. okamžitého zrušenia. Tak výpoveď, ako aj okamžité zrušenie pracovného pomeru, musia spĺňať prísne formálne, ako aj obsahové náležitosti. Uvedené oznámenie navrhovateľa však tieto náležitosti predovšetkým po obsahovej stránke nespĺňalo. Daný jednostranný prejav vôle navrhovateľa neobsahuje z vyššie uvedeného pohľadu také skutkové vymedzenie, z ktorého by bolo možno identifikovať niektorý z taxatívne vymedzených výpovedných dôvodov podľa § 64 ods. 1, príp. podľa § 53 ods. 1 Zákonníka práce. Ak teda prejav vôle zamestnávateľa tieto podmienky nespĺňal, v takom prípade nemohli nastať účinky vyplývajúce z ustanovenia § 64 Zákonníka práce o domnienke (fikcii) skončenia pracovného pomeru, ak neplatnosť jeho rozviazania nebola uplatnená v stanovenej lehote. Citované ustanovenie predpokladá uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru len právnym úkonom (výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe, dohodou), ktorý sa stal. Neplatným môže byť totiž len existujúci právny úkon. Oznámenie o skončení pracovného pomeru z tohto pohľadu bolo správou navrhovateľa, ktoré odporcu informovalo o budúcej udalosti, nejednalo sa o právny úkon navrhovateľa, ktorým skončil pracovný pomer odporcu. Preto nenastala ani fikcia skončenia pracovného pomeru pre neuplatnenie neplatnosti tohto právneho úkonu žalobcom na súde podľa § 64 Zákonníka práce.

Z uvedených dôvodov, keď sa nejednalo o jestvujúci právny úkon, nebolo potrebné podať odporcom žalobu o určenie neplatnosti v zákonom stanovenej lehote, a neexistuje tak ani právoplatné rozhodnutie o určenie neplatnosti tohto úkonu, ktorý sa nestal.

V ďalšej časti súd skúmal, či pracovný pomer odporcu u navrhovateľa zanikol zo zákona podľa § 159a, ods. 1.2,3, zák.č. 312/2001 Z.z.,resp. § 135 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z.z..

K uvedenému už vyššie súd uviedol, že u odporcu nevznikol štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca a preto tento nemohol ani zo zákona zaniknúť ku 31.12.2005, resp. k 31.12.2010 z dôvodov uvádzaných navrhovateľom. Tvrdenia navrhovateľa o nesplnení si kvalifikačných predpokladov odporcu ohľadne nedoplnenia si vzdelania, ako aj ďalšie tvrdenia navrhovateľa, ohľadne riadneho si plnenia - neplnenia si pracovných povinností odporcom, ponechanie si mzdy ako odstupného atď., sú z tohto pohľadu bez významu pre rozhodnutie vo veci.

Súčasne súd považuje za potrebné uviesť, že formuláciou žalobného návrhu po pripustenej zmene žalobného petitu a jeho spresnení v prvej časti sa navrhovateľ domáha určenia, že pracovný pomer netrvá, s uvedením - odkazom na existenciu právnej skutočnosti, keď žiada určiť, že pracovný pomer zanikol zo zákona, k určitému dňu do minulosti. Prípustnosť určenia inej právnej skutočnosti je podľa názoru súdu daná iba a výlučne v prípadoch, ak je prezumovaná konkrétnym zákonným ustanovením, napr., neplatnosť dobrovoľnej dražby, o čo sa nejedná v danej veci, a takéto určenie existencie právnej skutočnosti nemá preto ani zákonnú oporu. Na uvedené súd tiež prihliadol pri zamietavom rozhodnutí vo veci.

Navrhovateľ sa v alternatívnom petite domáhal určenia, že nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby odporcu zamestnával. Naliehavý právny záujem na uvedenom určení tvrdil obdobne ako v prvej časti žalobného petitu.

Podľa § 79 ods. 1 Zák. práce, Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Rozhodnutím súdu o určení platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru je súd rozhodujúci o náhrade mzdy podľa § 79, viazaný a bez kladného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa nemožno s úspechom domáhať nároku na náhradu mzdy.

Ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zostávajú mu zachované všetky práva a povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 47. Výnimkou je, ak súd rozhodne, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. V tomto prípade sa pracovný pomer medzi zamestnávateľom a zamestnancom skončí na základe súdneho rozhodnutia. Domáhať sa v tomto smere rozhodnutia súdu bude na zamestnávateľovi. Toto právo môže uplatniť podaním samostatného návrhu na začatie konania, alebo uplatnením vzájomného návrhu v konaní o náhradu mzdy (§ 97 OSP). Naliehavý právny záujem na takomto určení zamestnávateľ nemusí preukazovať.

V danej veci nie je predmetom sporu určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale určenie, že pracovný pomer netrvá, lebo skončil. Súd v danej veci nevyslovil, že skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je neplatné. Pracovný pomer odporcu u navrhovateľa trvá, odporcovi zostávajú zachované všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 47. Z uvedeného dôvodu nie je možné uvedenému alternatívnemu petitu vyhovieť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, zásady úspechu. Odporca bol v konaní plne úspešný, trovy konania mu nevznikli, žiadne si ani neuplatnil. Súd mu preto náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie na Okresnom súde Bratislava IV do 15 dní odo dňa jeho doručenia, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 OSP):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- b) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- c) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- d) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.